

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] medlem hr. Henry L. W. Jensen henviste til forholdene i begyndelsen af 30erne, og der har vi netop et eksempel på, at arbejdsløshed kan opstå under forhold og på en måde, som ingen regering i hvert fald i det korte løb vil kunne hindre. Nu lagde jeg godt mærke til, at det ærede medlem hr. Henry L. W. Jensen vendte op og ned på årsag og virkning, idet han synes at have den opfattelse, at det var valutacentralens oprettelse, jeg tror i februar 1932, der var årsag til arbejdsløsheden. Forholdet var det omvendte. I oktober 1929 udbød der med det liberalistiske USA som udgangspunkt en krise, der ramte hele den kapitalistiske verden, som bredte sig fra USA til Europa og ramte Danmark i samme øjeblik, den havde virket så længe på vore to hovedmarkeder, nemlig England og Tyskland, at priserne på vore landbrugsprodukter faldt meget voldsomt. Derfra gik depressionen over i industrien og medførte den store arbejdsløshed. Denne arbejdsløshed, denne krise, denne landbrugs- og industrikrise, fik så den virkning, at man oprettede valutacentralen og fik en importregulering, som vi har haft siden. Det ærede medlem hr. Henry L. W. Jensen vil ikke kunne benægte, at fra det tidspunkt har beskæftigelsen her i landet næsten uafbrudt været stigende. Der har også været en stigende tilgang af arbejdskraft. Det har betydet, at op gennem 30erne faldt arbejdsløsheden målt i antal personer ikke så hurtigt, som beskæftigelsen steg, men man fik dog efterhånden has på den. Så kom krigen med dens særlige forhold og afskaffede arbejdsløsheden, og siden har vi ikke haft nogen meget omfattende arbejdsløshed her i landet. På et vist tidspunkt i vinter var der en noget foruroligende stigning i arbejdsløshedstallene, men denne tendens synes nu at være vendt. Gennem de sidste to måneder har arbejdsløsheden været faldende. Den er faldet mere, end sæsonen begrunder. Vi havde pr. 15. april og igen pr. 1. maj en betydelig lavere arbejdsløshed end på de tilsvarende tidspunkter i 1949. Ja, vi har endog haft en lavere arbejdsløshed end på de tilsvarende tidspunkter i 1948. Skal man give en fremstilling af arbejdsløsheden og den økonomiske politik, tror jeg nok, man må ind i de tankebaner, jeg her har antydnet, og man kan ikke nøjes med det lidt mere summariske blot at påstå, at der kom nogle planøkonomer, og så kom der arbejdsløshed. Det er muligt, der findes kredse i befolkningen, hvor den slags på-

stande gør sig, men jeg tror ikke rigtigt, de holder her i det høje landsting.

Det ærede medlem hr. Henry L. W. Jensen var endvidere inde på en eller anden bagatel, som jeg i kraft af mine formodede gode forbindelser med den engelske regering skulle kunne ordne i en håndvending.

Jeg er ikke helt klar over, hvad det var for en bagatel, men det kan vi måske få lidt mere at høre om.

Endvidere mente det ærede medlem at kunne udtale, at vort samarbejde med de vestlige stater ikke var reelt. Jeg vil gerne vide, hvad ureelt der er i vort samarbejde med Vesteuropa. Vi har gennemført liberaliseringen i et meget vidt omfang som et led i det europæiske samarbejde. Skal man opgøre, hvor meget et land har liberaliseret sin udenrigshandel, skal man for at få et helt sandt billede af det naturligvis sammenligne den frigjorte import med landets totale import. Blot at udvælge en række vilkårlige lande og gøre det op i procent, kan ikke være den rette objektive målestok. Tager vi liberaliseringen som en procentdel af Danmarks samlede import, har vi nu liberaliseret 35 pct., og kun Europas tre mest valutastærke lande, Schweiz, Belgien og Sverige, er i stand til at fremvise liberaliseringsprocenter, der er højere end Danmarks. Lande som England eller liberalistisk regerede lande som Frankrig og Italien har kun frigjort 10—11—12 procent af deres totale import. Det vil altså sige, at vi — idet jeg stadig håber at få oplyst, hvori det ureelle i vort samarbejde med disse lande består — fuldtud har kunnet hævde os i dette samarbejde, og at vi heller ikke har mødt nogen som helst kritik eller nogen som helst bebrejdelse.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Fr. Kristiansen, der undrede sig over de konklusioner, det ærede medlem hr. Foss drog af sine præmisser, for alle præmisserne, ikke mindst de særlige industrisynspunkter, det ærede medlem kom frem med, pegede jo i retning af, at en vareforsyningslov var en absolut nødvendighed, og pegede vel nærmest i retning af, at vi måtte have en strengere importregulering end vi har. Det må i denne situation forekomme noget inkonsekvent, at det ærede medlem derefter anbefaler at stemme imod lovforslaget. Nu var den særlige begrundelse herfor naturligvis det, man fra konservativ side kalder pengeudpumpningspolitikken. Det er vel ikke hensigtsmæssigt, at vi får en stor pengepolitisk diskussion, det går jeg ud fra at man i dette høje